

Klinika za unutarnje bolesti: Naša iskustva

Karantena Klinike za unutarnje bolesti KBC – a Sestre milosrdnice

U nekoliko tjedana naši životi su se naglo promijenili. Došlo je do svakodnevnih promjena u organizaciji rada, mijenjali su se protokoli, smjernice i odluke. Istovremeno smo se informirali i educirali za rad sa SARS-CoV-2 SARS virusom. Medicinske sestre su na prvoj crti obrane od zaraznih bolesti od davnina. U našem radu s ovom bolesti nije se puno toga promijenilo, jer smo i ranije znali kako koristiti osobnu zaštitnu odjeću i ostale protokole postupanja. Ono što se zaista promijenilo u našem radu jest međusobna komunikacija, podrška i nova iskustva. Također i potpora naših glavnih sestara i glavne sestre Klinike za unutarnje bolesti koja je jednom davnom prilikom rekla: „Medicinska sestra, kada joj je najteže, digne glavu i krene dalje.“ Svakim danom svatko od nas postavlja pred sebe izazov: očuvati zdravlje pacijenata i osoblja.

Stekli smo nova iskustva. U takvom radnom okruženju, zbog svih slojeva osobnih zaštitnih sredstva, naravno, bilo je otežano postaviti venski put, taktilno nismo osjećali puno, a i manualno smo bili pomalo nespretni. Provodili smo postupke kardiopulmonalne reanimacije dok se naše tijelo borilo sa znojem i drugim stvarima zbog kojih nismo smjeli dodirivati odjeću ili pomicati naočale i vizire. Teško je i psihofizički izdrživo biti obučen u OZO četiri i više sati.

Pacijentima koji su bili suspekti na COVID-19 dolazeći u karantenu mogao se vidjeti strah od nepoznatog i nesigurnost. Stariji bolesnici nisu razumjeli zbog čega smo obučeni u ta „svemirska odijela“ misleći pritom da je to „njihov kraj i da to tako treba izgledati.“ Opet smo mi bili ti koji su im pružili riječi utjehe, potpore. Mi smo ti koji su ih primili za ruku u tim trenucima izolacije i samoće.

No odlazeći svojim kućama nakon cjelodnevnog rada, brinuli smo se da potencijalno ne prenesemo virus svojim najmilijima i živjeli smo odvojeno od njih, bez fizičkog kontakta na koji smo tako jako navikli. Zaista je teško u tim trenucima biti zatvoren, razmišljati što će nam donijeti sutrašnji dan.

Činjenica je da smo prolazili kroz vrata bolnice ne znajući što očekivati iza tih vrata – zasigurno brigu, nasuprot osjećaja sreće. Strah je nadvladala želja za pomoći pojedincu. Ali ipak smo sve nadišli jer mi smo medicinske sestre i najveća nagrada za svoj rad koju možemo dobiti jest poštovanje i zahvalnost.

Antonio Makvić, medicinski tehničar